Samling af Afgørelser

RETTENS KENDELSE (Ottende Afdeling)

29. marts 2012 *

»Annullationssøgsmål — statsstøtte — støtteordning, der muliggør skattemæssig afskrivning af finansiel goodwill i forbindelse med erhvervelse af udenlandske kapitalandele — beslutning, der erklærer støtteordningen uforenelig med fællesmarkedet og ikke foreskriver tilbagesøgning af støtte — sammenslutning — ikke individuelt berørt — afvisning«

I sag T-236/10,

Asociación Española de Banca, Madrid (Spanien), ved advokaterne J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, M. Muñoz de Juan og R. Calvo Salinero,

sagsøger,

mod

Europa-Kommissionen ved R. Lyal og C. Urraca Caviedes, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af artikel 1, stk. 1, og subsidiært af artikel 4 i Kommissionens beslutning 2011/5/EF af 28. oktober 2009 vedrørende skattemæssig afskrivning af finansiel goodwill i forbindelse med erhvervelse af udenlandske kapitalandele C 45/2007 (ex NN 51/2007, ex CP 9/2007), som Spanien har gennemført (EUT 2011 L 7, s. 48),

har

RETTEN (Ottende Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, L. Truchot (refererende dommer), og dommerne M.E. Martins Ribeiro og A. Popescu,

justitssekretær: E. Coulon,

afsagt følgende

Kendelse

Tvistens baggrund

1 Ved skriftlige forespørgsler fremsat i 2005 og 2006 (E-4431/05, E-4772/05, E-5800/06 og P-5509/06) udspurgte medlemmer af Europa-Parlamentet Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber om klassificeringen som statsstøtte af den ordning, der blev fastsat ved artikel 12, stk. 5, som var blevet

* Processprog: spansk.

indsat i den spanske lov om selskabsbeskatning ved Ley 24/2001, de Medidas Fiscales, Administrativas y del Orden Social (lov nr. 24/2001 om fiskale, administrative og sociale foranstaltninger) af 27. december 2001 (BOE nr. 313 af 31.12.2001, s. 50493) og videreført ved Real Decreto Legislativo 4/2004, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley del Impuesto sobre Sociedades (kongeligt lovdekret nr. 4/2004 om vedtagelse af den omarbejdede lov om selskabsbeskatning) af 5. marts 2004 (BOE nr. 61 af 11.3.2004, s. 10951) (herefter »den omtvistede ordning«). Kommissionen svarede i det væsentlige, at den omtvistede ordning ifølge de oplysninger, den var i besiddelse af, ikke lod til at falde inden for statsstøttereglernes anvendelsesområde.

2 Ved skrivelser af 15. januar og 26. marts 2007 anmodede Kommissionen de spanske myndigheder om oplysninger til evaluering af rækkevidden og virkningerne af den omtvistede ordning. Kongeriget Spanien meddelte Kommissionen de efterspurgte oplysninger ved skrivelser af 16. februar og 4. juni 2007.

3 Kommissionen modtog ved fax af 28. august 2007 en anmeldelse fra en privat erhvervsdrivende, som hævdede, at den omtvistede ordning udgjorde statsstøtte, der var uforenelig med fællesmarkedet.

4 Ved beslutning af 10. oktober 2007 (hvoraf et resumé er offentliggjort i EUT C 311, s. 21) indledte Kommissionen en formel undersøgelsesprocedure vedrørende den omtvistede ordning.

5 Ved skrivelse af 5. december 2007 modtog Kommissionen Kongeriget Spaniens bemærkninger til denne beslutning om at indlede den formelle procedure. Mellem den 18. januar og den 16. juni 2008 modtog Kommissionen ligeledes bemærkninger fra 32 interesserede parter, herunder fra sagsøgeren, Asociación Española de Banca. Ved skrivelser af 30. juni 2008 og 22. april 2009 fremsatte Kongeriget Spanien dets kommentarer til bemærkningerne fra de interesserede parter.

6 Den 18. februar 2008, den 12. maj og den 8. juni 2009 blev der holdt tekniske møder med de spanske myndigheder. Der blev også holdt andre tekniske møder med nogle af de 32 interesserede parter.

7 Ved skrivelse af 14. juli 2008 og e-mail af 16. juni 2009 fremlagde Kongeriget Spanien supplerende oplysninger for Kommissionen.

8 Kommissionen afsluttede proceduren for så vidt angår kapitalandele erhvervet inden for Den Europæiske Union ved beslutning 2011/5/EF af 28. oktober 2009 om skattemæssig afskrivning af finansiel goodwill i forbindelse med erhvervelse af kapitalandele i udenlandske virksomheder – C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) – som Spanien har gennemført (EUT 2011 L 7, s. 48, herefter »den anfægtede beslutning«).

9 I den anfægtede beslutning erklæredes den omtvistede ordning uforenelig med fællesmarkedet, idet den indebar en skattemæssig fordel i form af, at spanske selskaber måtte afskrive goodwill, der opstod i forbindelse med erhvervelse af kapitalandele i udenlandske virksomheder, når ordningen fandt anvendelse på erhvervelse af kapitalandele i virksomheder inden for Unionen.

10 Den anfægtede beslutnings artikel 1, stk. 2 og 3, tillod imidlertid i henhold til princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, at den omtvistede ordning fortsat kunne finde anvendelse på kapitalandele erhvervet inden offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* den 21. december 2007 af beslutningen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure og på kapitalandele, hvis erhvervelse skulle godkendes af en regeludstedende myndighed, over for hvilken transaktionen var anmeldt før denne dato, og hvis erhvervelse var blevet uigenkaldeligt bindende før den 21. december 2007.

Retsforhandlinger og parternes påstande

11 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 21. maj 2010 anlagde sagsøgeren denne sag.

12 Ved særskilt processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 30. september 2010 fremsatte Kommissionen en formalitetsindsigelse i medfør af artikel 114, stk. 1, i Rettens procesreglement.

13 Sagsøgeren fremsatte sine bemærkninger til den af Kommissionen rejste formalitetsindsigelse den 16. november 2010.

14 Sagsøgeren har i det væsentlige nedlagt følgende påstande:

— Sagen antages til realitetsbehandling.

— Den anfægtede beslutnings artikel 1, stk. 1, annulleres.

— Subsidiært annulleres den anfægtede beslutnings artikel 4, for så vidt som den fastsætter en tilbagesøgningspligt for transaktioner, der er gennemført, inden den anfægtede beslutning blev offentliggjort i Tidende.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

15 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

16 I medfør af procesreglementets artikel 114, stk. 1, kan Retten, såfremt en part fremsætter begæring herom, tage stilling til, om sagen bør afvises, uden at indlede behandlingen af sagens realitet. Ifølge artikel 114, stk. 3, forhandles der mundtligt om formalitetsindsigelsen, medmindre Retten bestemmer andet. I denne sag anser Retten sagen for tilstrækkeligt belyst af sagsakterne, således at der ikke er anledning til at indlede den mundtlige forhandling.

17 Kommissionen har gjort gældende, at denne sag skal afvises med den begrundelse, at sagsøgeren ikke har godtgjort at have søgsmålskompetence med hensyn til den anfægtede beslutning.

18 Artikel 263, stk. 4, TEUF har følgende ordlyd: »Enhver fysisk eller juridisk person kan på det grundlag, der er omhandlet i stk. 1 og 2, indbringe klage med henblik på prøvelse af retsakter, der er rettet til vedkommende, eller som berører denne umiddelbart og individuelt, samt af regelfastsættende retsakter, der berører vedkommende umiddelbart, og som ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger.«

19 Det skal erindres, at en faglig sammenslutning, som varetager medlemmernes fælles interesser, såsom sagsøgerens, principielt kun kan anlægge et annullationssøgsmål til prøvelse af en endelig kommissionsbeslutning på området for statsstøtte i to tilfælde, nemlig for det første såfremt de virksomheder, den repræsenterer, eller nogle af disse har individuel søgsmålskompetence, og for det andet såfremt den kan gøre en egen interesse gældende, navnlig fordi dens stilling som forhandlingspart berøres af den retsakt, som påstås annulleret (Domstolens dom af 22.6.2006, forenede sager C-182/03 og C-217/03, Belgien og Forum 187 mod Kommissionen, Sml. I, s. 5479, præmis 56, samt Rettens dom af 12.12.1996, sag T-380/94, AIUFASS og AKT mod Kommissionen, Sml. II, s. 2169, præmis 50, og af 9.9.2009, forenede sager T-227/01 - T-229/01, T-265/01, T-266/01 og T-270/01, Diputación Foral de Álava m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 3029, præmis 108).

20 Sagsøgeren har principalt støttet sin søgsmålskompetence på medlemmernes.

21 Selv om sagsøgeren i bemærkningerne til formalitetsindsigelsen har påstået at »forsvare interesserne hos alle de medlemmer, der er umiddelbart og individuelt berørt af den anfægtede beslutning«, har sagsøgeren fremlagt materiale, som kun tilsigter at fastslå søgsmålskompetencen hos tre af medlemmerne, nemlig Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA (herefter »BBVA«), og Banco Santander, SA, som hver har anlagt sag til prøvelse af den anfægtede beslutning (henholdsvis sag T-225/10 og sag T-227/10), samt Banco Popular Español, SA, som ikke har anlagt sag til prøvelse af den anfægtede beslutning.

22 For så vidt angår BBVA og Banco Santander har Kommissionen anført, at sagsøgeren ikke kan repræsentere deres interesser, eftersom de selv forsvarer deres interesser i forbindelse med de sager, de har anlagt til prøvelse af den anfægtede beslutning.

23 Det skal i denne henseende bemærkes, at det første tilfælde med antagelse til realitetsbehandling af en sag, der er anlagt af en sammenslutning på grundlag af repræsentation af medlemmerne (jf. præmis 19 ovenfor), ifølge retspraksis er den situation, hvor sammenslutningen, som anlægger sagen, handler på vegne af et eller flere af de medlemmer, som den repræsenterer, under den forudsætning, at disse medlemmer selv kunne have anlagt sag (dommen i sagen AIUFASS og AKT mod Kommissionen, præmis 50, og Rettens kendelse af 18.9.2006, sag T-350/03, Wirtschaftskammer Kärnten og best connect Ampere Strompool mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 25).

24 Således som Retten anførte i sin dom af 6. juli 1995, AITEC m.fl. mod Kommissionen (forenede sager T-447/93 - T-449/93, Sml. II, s. 1971, præmis 60), frembyder en af en sammenslutning kollektivt anlagt sag processuelle fordele, idet et større antal enkeltsager, der alle ville angå samme beslutninger, herved undgås. Dette første tilfælde med antagelse til realitetsbehandling af en sag, der er anlagt af en sammenslutning, forudsætter således, at sammenslutningen handler i stedet for medlemmerne. Det følger heraf, at en sammenslutning, der handler som medlemmernes repræsentant, kan anlægge annullationssøgsmål, når medlemmerne ikke selv har anlagt sag, selv om de kunne have gjort det.

25 Retten udtalte således i sin dom af 11. juni 2009, Confservizi mod Kommissionen (sag T-292/02, Sml. II, s. 1659, præmis 55), at den sagsøgende sammenslutning ikke havde repræsenteret interesserne for de af medlemmerne, som selv havde anlagt sag i sagerne T-297/02, T-300/02, T-301/02, T-309/02 og T-189/03, idet disse repræsenterede deres egne interesser ved at anlægge disse sager. I modsætning til det af sagsøgeren anførte indebærer det forhold, at dette ikke var den eneste betragtning, som førte til sagens afvisning, ikke, at det kan antages, at den er fejlagtig og i strid med retspraksis.

26 Det skal i denne henseende anføres, at de af sagsøgeren nævnte domme ikke strider mod denne løsning i retspraksis. De udtaler sig om kollektive søgsmål anlagt af en eller flere sammenslutninger og et eller flere af deres medlemmer. Da der er tale om et fælles søgsmål, hvor en af parterne har søgsmålskompetence, er det imidlertid i henhold til fast retspraksis ikke nødvendigt at undersøge, om de andre sagsøgere har det (Domstolens dom af 24.3.1993, sag C-313/90, CIRFS m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1125, præmis 31). I modsætning til det af sagsøgeren anførte er hovedparten af de domme, som sagsøgeren har nævnt, reelt begrænsede til at erklære, at sagen kan antages til realitetsbehandling, idet et eller flere af medlemmerne af sammenslutningen har søgsmålskompetence uden at udtale sig om sammenslutningens søgsmålskompetence (Rettens dom af 27.4.1995, sag T-442/93, AAC m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1329, præmis 55, dommen i sagen AITEC m.fl. mod Kommissionen, præmis 82, dom af 22.10.1996, sag T-266/94, Skibsværftsforeningen mod Kommissionen, Sml. II, s. 1399, præmis 51, og af 17.6.1999, sag T-82/96, ARAP m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1889, præmis 39-41).

27 Kun en dom, nemlig Rettens dom af 4. marts 2009, Associazione italiana del risparmio gestito og Fineco Asset Management mod Kommissionen (sag T-445/05, Sml. II, s. 289), udtaler sig udtrykkeligt om antagelsen til realitetsbehandling af en sag anlagt af en sammenslutning efter, at der blev taget stilling til den sag, der var anlagt af et af medlemmerne, idet Retten udledte den anden sags antagelse til realitetsbehandling af den første sags antagelse til realitetsbehandling (dommens præmis 56). Der

kan imidlertid ikke udledes en generel regel om antagelse til realitetsbehandling af sager, der kun er anlagt af sammenslutningerne, hvorefter de har søgsmålskompetence, hvis deres medlemmer har det, uanset om medlemmerne selv har anlagt sag eller ej. I den sag, som gav anledning til den nævnte dom, havde det sagsøgende medlem af sammenslutningen nemlig ikke anlagt en særskilt sag, men havde sammen med sammenslutningen anlagt en enkelt sag, således at den processuelle fordel, der er nævnt i præmis 24 ovenfor, ikke led skade.

28 Hvad angår Rettens dom af 21. maj 2010, Frankrig m.fl. mod Kommissionen (forenede sager T-425/04, T-444/04, T-450/04 og T-456/04, Sml. II, s. 2099), som sagsøgeren ligeledes har nævnt, gør den det heller ikke muligt at udlede en sådan regel, eftersom den ikke udtalte sig om antagelsen til realitetsbehandling af den sag, der blev anlagt i sag T-456/04 af den sagsøgende sammenslutning. Det skal i øvrigt erindres, at en sammenslutnings sagsanlæg kan antages til realitetsbehandling, selv om medlemmerne har anlagt sag, hvis sammenslutningens egne interesser er berørt (jf. præmis 19 ovenfor). Ligeledes er der i Rettens dom af 7. juni 2006, UFEX m.fl. mod Kommissionen (sag T-613/97, Sml. II, s. 1531), som sagsøgeren ligeledes har nævnt, og som træffer afgørelse om en sag anlagt af en sammenslutning og tre af dens medlemmer, ingen betragtninger vedrørende sagens antagelse til realitetsbehandling.

29 I øvrigt og i modsætning til det af sagsøgeren anførte fratager en sådan løsning ikke artikel 263 TEUF sin nyttige virkning og skader hverken retssikkerhedsprincippet eller retten til forsvar. Den lader ganske vist antagelsen til realitetsbehandling af sammenslutningers sager afhænge af, at andre parter ikke har anlagt sag, konkret deres medlemmer. En sådan situation kan imidlertid ikke anses for en kilde til uvished eller usikkerhed, eftersom det er legitimt at forvente, at en sammenslutning, der varetager medlemmernes interesser, har kendskab til sager, som medlemmerne har anlagt, og omvendt. Endvidere skader afvisningen af den af den sagsøgende sammenslutning anlagte sag på grund af sager, der er anlagt af medlemmerne, ikke den nyttige virkning af artikel 263 TEUF og retten til forsvar, dvs. i det væsentlige sammenslutningens ret til effektive retsmidler. Der er to muligheder: Enten anlægger den sagsøgende sammenslutning en sag for at forsvare interesserne hos de medlemmer, som har søgsmålskompetence, og den sag, der antages til realitetsbehandling, er enten medlemmets eller sammenslutningens, alt efter om et af medlemmerne selv har anlagt sag eller ej, eller sammenslutningen anlægger en sag for at forsvare sin egen interesse, og sagen kan antages til realitetsbehandling, på trods af at medlemmerne også har anlagt sag, hvis en sådan interesse er fastslået (jf. præmis 42-46 nedenfor).

30 Det fremgår heraf, at denne sag ikke kan antages til realitetsbehandling på grundlag af, at sagsøgeren repræsenterer BBVA og Banco Santander, eftersom de selv har anlagt sag, og der er herved ikke anledning til at udtale sig om, hvorvidt de af disse to selskaber anlagte sager kan antages til realitetsbehandling.

31 For så vidt angår Banco Popular Español, som sagsøgeren har påberåbt sig subsidiært, har sammenslutningen som bilag til sine bemærkninger til formalitetsindsigelsen vedlagt et dokument, der bekræfter, at dette selskab har brugt den omtvistede ordning i 2007 og 2008, bl.a. til en investering i et portugisisk selskab i juni 2003. Sagsøgeren har imidlertid præciseret, at Banco Popular Español ikke er blevet pålagt tilbagebetaling.

32 I denne henseende har sagsøgeren for det første på baggrund af retspraksis gjort gældende, at anerkendelsen af, at modtageren af en støtte i henhold til en støtteordning, som er erklæret ulovlig og uforenelig, er individuelt berørt, ikke kan være begrænset til tilfælde, hvor tilbagesøgning af denne støtte er pålagt støttemodtageren. Ifølge sagsøgeren behandles tilbagesøgningspligten i retspraksis nemlig kun for fuldstændighedens skyld.

33 Dette argument skal forkastes. Ifølge fast retspraksis kan en virksomhed ikke anlægge søgsmål til prøvelse af en beslutning fra Kommissionen, der forbyder en støtteordning til fordel for en sektor, hvis virksomheden alene er berørt af denne beslutning, fordi den tilhører den pågældende sektor og

potentielt kan blive omfattet af støtten. En sådan beslutning fremtræder nemlig over for denne virksomhed som en generel foranstaltning, der finder anvendelse på objektivt afgrænsede situationer og har retsvirkninger for en gruppe personer, der er bestemt generelt og abstrakt (jf. Domstolens dom af 29.4.2004, sag C-298/00 P, Italien mod Kommissionen, Sml. I, s. 4087, præmis 37 og den deri nævnte retspraksis, samt Rettens dom af 11.6.2009, sag T-309/02, Acegas mod Kommissionen, Sml. II, s. 1809, præmis 47 og den deri nævnte retspraksis).

34 Når en sagsøgende virksomhed imidlertid ikke alene er berørt af den omhandlede beslutning som en virksomhed inden for den berørte sektor, der potentielt kan drage fordel af støtteordningen, men ligeledes som faktisk modtager af en individuel støtte i henhold til denne ordning, som Kommissionen har krævet tilbagesøgt, er virksomheden individuelt berørt af beslutningen, og dens søgsmål til prøvelse af beslutningen kan antages til realitetsbehandling (jf. i denne retning Domstolens dom af 19.10.2000, forenede sager C-15/98 og C-105/99, Italien og Sardegna Lines mod Kommissionen, Sml. I, s. 8855, præmis 34 og 35, og Rettens dom af 10.9.2009, sag T-75/03, Banco Comercial dos Açores mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 44).

35 De i præmis 33 ovenfor nævnte domme og de af sagsøgeren nævnte afgørelser anvender en identisk ordlyd til at betinge en sagsøgers individuelle berøring af en beslutning, som erklærer en støtteordning for uforenelig, af, at det godtgøres, at vedkommende er faktisk modtager af en individuel støtte i henhold til denne ordning, som Kommissionen har krævet tilbagesøgt (Rettens dom af 20.9.2007, sag T-136/05, Salvat père & fils m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 4063, præmis 70, og domme af 11.6.2009, sag T-297/02, ACEA mod Kommissionen, Sml. II, s. 1683, præmis 45, og sag T-301/02, AEM mod Kommission, Sml. II, s. 1757, præmis 45). Det kan ikke udledes af denne formulering, som sidestiller tilbagesøgningspligten med sagsøgerens karakter af faktisk modtager, at kravet om en sådan pligt er af sekundær betydning eller endog overflødig.

36 Det bemærkes endvidere, at Rettens dom af 28. november 2008, Hotel Cipriani m.fl. mod Kommissionen (forenede sager T-254/00, T-270/00 og T-277/00, Sml. II, s. 3269, præmis 84), som sagsøgeren også henviser til, blot gentager de to ovennævnte betingelser og endog lægger særlig vægt på pålægget om tilbagesøgning ved at fastslå, at individualiseringen i denne sag er en følge af den særlige skadevirkning, som pålægget om tilbagesøgning medfører for de fuldt ud identificerbare medlemmer af denne lukkede kreds. Domstolen, som tog stilling til appellen af denne dom, fandt, at Retten med føje havde fastslået, at de sagsøgende virksomheder havde søgsmålskompetence, idet de var individuelt berørt af den anfægtede beslutning som følge af den særlige krænkelse af deres retsstilling ved pålægget om tilbagesøgning af den pågældende støtte (Domstolens dom af 9.6.2011, forenede sager C-71/09 P, C-73/09 P og C-76/09 P, Comitato »Venezia vuole vivere« m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 4727, præmis 51). Det følger heraf, at når en anfægtet akt kræver tilbagesøgning af støtte, der er tildelt i medfør af en støtteordning, er det alene de sagsøgere, der er omfattet af tilbagesøgningspligten, der er individuelt berørt af denne akt (Rettens kendelse af 21.3.2012, sag T-234/10, Ebro Foods mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 28).

37 Sagsøgeren har for det andet gjort gældende, at den omstændighed, at transaktionerne før den 21. december 2007 i medfør af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning ikke er omfattet af tilbagesøgningspligten, ikke er endelig på grund af Deutsche Telekom AG's påstand i sag T-207/10 om annullation af denne del af den anfægtede beslutnings konklusion.

38 Sagsøgeren har med denne argumentation forvekslet betingelsen om at være individuelt berørt med betingelsen om retlig interesse for antagelsen af en sag til realitetsbehandling. Mens en retlig interesse kan godtgøres ved bl.a. et søgsmål, der er blevet anlagt ved en national ret efter sagsanlægget ved Unionens retsinstanser (Rettens dom af 22.10.2008, forenede sager T-309/04, T-317/04, T-329/04 og T-336/04, TV 2/Danmark m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2935, præmis 78-82), vurderes det på tidspunktet for sagsanlægget og alene på grundlag af den anfægtede beslutning, om en fysisk eller juridisk person er individuelt berørt. Således anses en person, der er individuelt berørt af en

beslutning, som erklærer en støtte uforenelig med fællesmarkedet, og som pålægger tilbagesøgning af støtten, fortsat for at være individuelt berørt, selv om det senere viser sig, at personen ikke bliver anmodet om at tilbagebetale støtten (jf. i denne retning dommen i sagen Comitato »Venezia vuole vivere« m.fl. mod Kommissionen, præmis 56, og generaladvokat Trstenjaks forslag til afgørelse i nævnte sag, Sml. I, s. 4727, punkt 81 og 82).

39 Desuden bemærkes, at sagsøgeren for at kunne være individuelt berørt af den anfægtede retsakt skal godtgøre, at han hører til en lukket kreds, dvs. en gruppe, som ikke kan udvides efter vedtagelsen af den anfægtede retsakt (jf. i denne retning Domstolens dom af 26.6.1990, sag C-152/88, Sofrimport mod Kommissionen, Sml. I, s. 2477, præmis 11, og dommen i sagen Belgien og Forum 187 mod Kommissionen, præmis 63).

40 Det følger heraf i denne sag, at Rettens eventuelle annullation af den anfægtede beslutnings artikel 1, stk. 2, og den efterfølgende tilbagesøgning af den omtvistede støtte hos Banco Popular Español ikke giver grundlag for at anse dette selskab for at være individuelt berørt.

41 Den foreliggende sag kan derfor heller ikke antages til realitetsbehandling på grundlag af sagsøgerens repræsentation af Banco Popular Español.

42 Sagsøgeren har subsidiært til støtte for, at sammenslutningens sag kan antages til realitetsbehandling, påberåbt sig sin egen interesse, der følger af sammenslutningens deltagelse i den formelle undersøgelsesprocedure.

43 Ifølge fast retspraksis, der er fremkommet i forbindelse med sager anlagt af sammenslutninger, bl.a. Domstolens dom af 2.2.1988, Kwekerij van der Kooy m.fl. mod Kommissionen (forenede sager 67/85, 68/85 og 70/85, Sml. s. 219), og dommen i sagen CIRFS m.fl. mod Kommissionen, som sagsøgeren har påberåbt sig, kan en sagsøger være individuelt berørt i kraft af sin aktive deltagelse i den procedure, der har ført til vedtagelsen af den anfægtede retsakt. Disse tilfælde omhandlede dog særlige situationer, i hvilke sagsøgeren havde en stilling som forhandlingsleder, der var klart afgrænset og tæt forbundet med selve genstanden for beslutningen, hvilket indebar, at sagsøgeren befandt sig i en faktisk situation, der adskilte den pågældende fra alle andre (jf. i denne retning Domstolens dom af 9.7.2009, sag C-319/07 P, 3F mod Kommissionen, Sml. I, s. 5963, præmis 85-95 og den deri nævnte retspraksis).

44 Det fremgår navnlig af Domstolens dom af 13.12.2005, Kommissionen mod Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum (sag C-78/03 P, Sml. I, s. 10737, præmis 58), at den rolle, som en sammenslutning har spillet, og som ikke går videre end de processuelle rettigheder, som tilkommer de interesserede ifølge artikel 108, stk. 2, TEUF, og artikel 1, litra h), og artikel 20 i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af [artikel 108 TEUF] (EUT L 83, s. 1), ikke kan sammenlignes med den rolle, som sagsøgerne spillede i de sager, der gav anledning til dommen i sagen Kwekerij van der Kooy m.fl. mod Kommissionen, og i sagen CIRFS m.fl. mod Kommissionen.

45 De af sagsøgeren nævnte domme gør det ikke muligt at rejse tvivl om denne fortolkning af dommen i sagen Kwekerij van der Kooy m.fl. mod Kommissionen. Præmis 35 i dommen i sagen AAC m.fl. mod Kommissionen findes i afsnittet »Parternes argumenter« i dommen og redegør for et argument fra Kommissionen, som tilsigter at anfægte antagelsen til realitetsbehandling af den af Association des amidonneries de céréales de la CEE (AAC) anlagte sag ved at fremsætte en fortolkning af dommen i sagen Kwekerij van der Kooy m.fl. mod Kommissionen. I øvrigt anerkendte Retten i præmis 89 i dommen i sagen Diputación Foral de Álava m.fl. mod Kommissionen, som sagsøgeren ligeledes har nævnt, at intervenienten på grund af sin deltagelse i den administrative procedure havde en interesse i tvistens løsning. Retten udtalte sig således om en anden betingelse end den i den foreliggende sag omhandlede, nemlig betingelsen om en interesse i tvistens løsning, der kræves i artikel 40, stk. 2, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol for at kunne intervenere i en tvist.

46 I denne sag har sagsøgeren begrænset sig til at fremsætte bemærkninger under den formelle undersøgelsesprocedure, således som de andre interesserede parter, hvorfor sagen ikke kan antages til realitetsbehandling på grundlag af forsvaret af sagsøgerens egne interesser i forbindelse med den procedure, der førte til den anfægtede beslutning.

47 På baggrund af det ovenstående skal sagen afvises.

Sagens omkostninger

48 I medfør af procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, bør selskabet i overensstemmelse med Kommissionens påstande pålægges at bære sine egne omkostninger og betale Kommissionens omkostninger i overensstemmelse med dennes påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

bestemmer

RETTEN (Ottende Afdeling):

1) Sagen afvises.

2) Asociación Española de Banca betaler sagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 29. marts 2012.

E. Coulon
Justitssekretær

L. Truchot
Afdelingsformand